

Sygn. akt IX Ca 1458/19 (upr.)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Jacek Barczewski

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2019 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

przeciwko D. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt I C 667/18 upr.

I. zmienia zaskarżony wyrok w części i nadaje mu następujące brzmienie:

„I. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 960,90 (dziewięćset sześćdziesiąt 90/100) zł z ustawowymi odsetkami, zaś od dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- 225,53 zł od dnia 13 listopada 2014 r. do dnia zapłaty,

- 236,18 zł od dnia 16 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty,

- 301,19 zł od dnia 13 marca 2015 r. do dnia zapłaty,

- 198 zł od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 584,06 (pięćset osiemdziesiąt cztery 06/100) zł tytułem kosztów procesu,

IV. przyznaje kuratorowi pozwanej w osobie N. M. wynagrodzenie w kwocie 450 (czteryście pięćdziesiąt) zł, które poleca wypłacić z uiszczonej przez powódkę zaliczki.”,

II. oddalić apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 221,54 (dwieście dwadzieścia jeden 54/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Jacek Barczewski

Sygn. akt IX Ca 1458/19 upr.

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej D. K. kwot 2.385,49 zł wraz z odsetkami jak w treści pozwu. Jednocześnie powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż strony zawarły umowę o dostarczanie energii elektrycznej, którą to usługę powódka wykonała, na dowód czego wystawiono fakturę. W związku z nieuregulowaniem przez pozwaną zadłużenia z tytułu dostarczania energii elektrycznej powódka wezwała pozwaną do uregulowania zadłużenia niemniej jednak wezwanie pozostało bezskuteczne.

Kurator ustanowiony dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej, na rozprawie w dniu 25 czerwca 2019r., wniósł o oddalenie powództwa w całości i przyznanie kuratorowi wynagrodzenia. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2019r. Sąd Rejonowy w Olsztynie w sprawie I C 667/18 w pkt I oddalił powództwo; w pkt II przyznał kuratorowi N. M. wynagrodzenie w kwocie 450 zł.

Sąd ten ustalił, że w dniu 1 września 2013r. strony zawarły umowę o świadczenie usług dystrybucji z odbiorcą energii elektrycznej. Przedmiotem umowy była sprzedaż przez powódkę energii elektrycznej dla odbiorcy przyłączonego do sieci (...). W pkt 1.11 § 1 Załącznika nr 2 do umowy pozwana oświadczyła, że zawarła umowę sprzedaży energii elektrycznej. Zgodnie z zapisami umowy pozwana zobowiązana była do zapłaty na rzecz powódki opłaty za dostarczanie jej energii elektrycznej.

Na podstawie w/w umowy powódka wystawiła następujące faktury VAT:

- w dniu 31 października 2013r. fakturę nr (...) na kwotę 148,62 zł
- w dniu 31 grudnia 2013r. fakturę nr (...) na kwotę 150,18 zł
- w dniu 21 lutego 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 326,15 zł
- w dniu 29 kwietnia 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 202,75 zł
- w dniu 26 czerwca 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 199,49 zł
- w dniu 28 sierpnia 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 210,74 zł
- w dniu 24 października 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 225,53 zł
- w dniu 30 grudnia 2014r. fakturę nr (...) na kwotę 236,18 zł
- w dniu 26 lutego 2015r. fakturę nr (...) na kwotę 301,19 zł
- w dniu 29 kwietnia 2015r. fakturę nr (...) na kwotę 198 zł. Termin płatności wskazanej kwoty określono na dzień 13 maja 2015r.

Pozwana nie uregulowała należności wynikających z faktur pismem z dnia 13 lipca 2017r. powódka wezwała ją do zapłaty kwoty 2.385,49 zł, czego pozwana nie uczyniła.

W ocenie Sądu I instancji roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia.

Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży produktów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody (art. 555 kc).

W niniejszej sprawie zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, że wbrew stanowisku strony powodowej łącząca strony umowa jest w rzeczywistości umową sprzedaży energii, co wynika z resztą zarówno z treści zapisów samej umowy, jak również z charakteru świadczonej przez powódkę na rzecz pozwanej usługi. Skoro więc termin płatności kwoty ujętej w najpóźniej wystawionej przez powódką fakturze z dnia 29 kwietnia 2015r. (nr (...)) określono na dzień 13 maja 2015r., to stwierdzić należy, że roszczenie powódki stało się wymagalne najpóźniej z dniem 14 maja 2015r. Pozew w niniejszej sprawie został zaś wniesiony w dniu 27 października 2017r., a zatem roszczenie powódki – w związku z upływem przewidzianego przepisami prawa dwuletniego terminu – uległo przedawnieniu.

O przyznaniu wynagrodzenia dla kuratora ustanowionego dla nieznanej z miejsca pobytu pozwanej Sąd orzekł na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej w zw. z par. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Powódka wniosła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie art. 118 k.c., poprzez jego niezastosowanie i błędne przyjęcie dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia, podczas gdy termin ten dla roszczeń dochodzonych pozwem wynosił 3 lata;
2. błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w błędnym zakwalifikowaniu łączącej strony umowy jako umowy sprzedaży energii elektrycznej, do której stosuje się szczególny, krótszy termin przedawnienia określony w art. 554 k.c., w sytuacji gdy powódka jest przedsiębiorstwem energetycznym, które w zakresie swojej działalności ma jedynie dystrybucję (przesył) energii i nie zajmuje się sprzedażą energii, która to sprzedaż należy do zakresu działalności innych przedsiębiorstw, a tym samym błędne przyjęcie, iż w niniejszym stanie faktycznym zastosowanie mieć będą przepisy dotyczące sprzedaży energii, tj. art. 555 i 554 k.c., w tym przepisy dotyczące dwuletniego terminu przedawnienia, w konsekwencji;
3. naruszenie art. 554 k.c. w zw. z art. 555 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie do rozpatrywanego stanu faktycznego, w sytuacji gdy umowa będąca podstawą dochodzonych roszczeń jest umową dystrybucji energii a nie jej sprzedaży;
4. nie rozpoznanie istoty sprawy;
5. naruszenie art. 233 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w następstwie braku wszechstronności oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, co doprowadziło do niepoprawnych ustaleń, na podstawie których Sąd I instancji wydał kwestionowane orzeczenie.

W oparciu o powyższe zarzuty powódka wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie w części.

Sąd I instancji błędnie przyjął, że roszczenie powódki uległo 2 letniemu terminowi przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne dostarczanie energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej.

Do umowy sprzedaży energii zastosowanie ma dwuletni termin przedawnienia, co wynika z art. 554 w zw. z art. 555 k.c. Kwestia przedawnienia roszczenia z tytułu umowy o świadczenie usług przesyłowych wynika natomiast z ogólnych przepisów, tj. art. 118 k.c., który stanowi że termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2019r. Lex nr 1997928).

W niniejszym postępowaniu powódka dochodziła roszczeń z umowy polegającej na dystrybucji energii elektrycznej, a nie jej sprzedaży, co wprost wynika z przedłożonej umowy jak też wystawionych faktur.

Konieczne było zatem przyjęcie trzyletniego terminu przedawnienia, co oznaczało, że należności wynikające z faktur VAT o nr (...) w chwili wniesienia pozwu (tj. w dniu 31 października 2017 roku) były przedawnione (najpóźniejszy termin zapłaty określony został do dnia 11 września 2014 roku).

Z kolei powódka nie przedłożyła rozliczenia faktury opiewającej na 186,66 zł, a zatem nie udowodniła (art. 6 k.c.), by należność w takiej wysokości obciążała pozwaną.

Wierzytelności, określone w pozostałych fakturach VAT o nr (...) na łączną kwotę 960,90 zł nie uległy przedawnieniu.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 960,90 zł. wraz z odsetkami ustawowymi, zaś o dnia 1 stycznia 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot określonych w fakturach i wskazanych tam terminów płatności.

Konsekwencją powyższego była konieczność odmiennego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji.

Powódka poniosła koszty procesu w wysokości 1.450 zł, na które składa się opłata od pozwu 100 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł oraz zaliczka na wynagrodzenie kuratora 450 zł. Powódka wygrała sprawę co do kwoty 960,90 zł z żądanej kwoty 2.385,49 zł. Zatem powódka wygrała sprawę w 40,28 % i w związku z tym przysługuje jej zwrot kosztów w wysokości 584,06 zł i taką też kwotę zasądzono od pozwanej na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu przed Sądem I instancji.

W pozostałym zakresie apelację oddalił, uznając ją za bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowił art. 100 zd. 1 k.p.c. Powódka wygrała apelację w 40,28 %, zaś jej koszty wyniosły 550 zł, stąd zasądzono dla niej iloczyn tych wartości, tj. kwotę 221,54 zł.

Jacek Barczewski